

Berzsenyi Dániel

Életfilozófia

Én is öröme születtem
Árkádia berkében,
Rózsapárnán szenderegtem
Cypris ambrás ölében.
Az arany század istene
Pásztorai közé kene.

Ah, de mint az aranyvilág,
A rózsakor elrepül!
Olympusra más isten hág,
S Dodona berke dördül.
Elvirít a szép kikelet,
S vele a hesperi liget.

Az enyém is elvirult már!
Pályám vége közelit:
Hol a gigászi Örök vár,
S chaoszába elmerít,
Mint egy cseppet az óceán,
Mint egy sóhajtást az orkán.

Légyen álom, légyen bíró,
Bátran megyek elébe,
Mint egy elfáradt utazó,
A vadon enyhelyébe.
Mert ha bíró: nem furdal vád,
Mert ha álom: nyugalmat ad.

Ember voltam, csak gyarlóság
Létem fényes bélyege,

Ha virtusom nem hiúság,
Forró vérem melege,
Ha szívem nemesebben vert:
Önmagában méltó bért nyert.

Sírjak-e, hogy életemet
Jól használni nem tudtam,
S legkiesebb ösvényimet
Álmodozva folytattam?
Ha ezt újra elkezdhetném:
Ismét a multat követném.

Az ifjúság örömeit
Lelkesedve öleltem,
De szívem szebb ösztöneit
Soha bé nem tölthettem.
Ithakám partját elértem:
S ah, hazámra nem ismértem!

Úgy éltem, hogy életemet
Visszaélni ne bánnám,
Úgy éltem, hogy életemet
Végezni ne fájlalnám;
Megcsókolgattam rózsáit,
Megizzadtam vaspályáit.

Láttam a mosolygó tavaszt,
Láttam az égető nyárt,
Láttam minden időszakaszt
S minden földi láthatárt:
Ha örök időket élnék,
Ezeknél többet nem érnék.

Tűnő éltem rövidségét
Én tehát nem siratom,
S a jövődő kétes képét
Előre nem borzadom,
Minden kornak van istene,
Nem zúgolódom ellene,
S kebelemben marasztom.